

## Rukous toisten uskovien puolesta

### Fil. 1:3-11

3. Minä kiitän Jumalaani niin usein kuin muistan teitä.

4. Kaikissa rukouksissani rukoilen aina iloitteidän kaikkien puolesta.

5. Kiitän siitä, että olette osallistuneet evankeliumin työhön ensi päivästä tähän asti,

6. ja luotan täysin siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, vie sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä.

7. Onkin oikein, että ajattelen näin teistä kaikista, koska te olette minun sydämässäni. Niin kahleissa ollessani kuin puolustaes-

sani ja vahvistaessani evankeliumia te kaikki olette minun kanssani osallisia armosta.

8. Jumala on todistajani, kuinka minä kaipaan teitä kaikkia Kristuksen Jeesuksen sydämellisellä rakkaudella.

9. Rukoilen myös, että teidän rakkautenne kasvaisi ja tieto ja kaikenlainen ymmärrys lisääntyisi,

10. niin että voisitte tutkia, mikä on parasta, ja olisitte puhtaita ja moitteettomia Kristuksen päivään saakka,

11. täynnä vanhurskauden hedelmää, jonka Jeesus Kristus saa aikaan Jumalan kunniaksi ja ylistykseksi.

### Millaista on sinun rukouselämäsi?

Mistä rukouksessa on kysymys? Millaisia ajatuksia sinussa syntyy, kun ajattelet toisia uskovia? Millaisella asenteella uskovan kristityn rukouselämä tapahtuu? Mihin oma rukouselämäsi keskittyy, omiin vain toisten tarpeisiin? Millaisia asioita rukoilet itsellesi entä muille? Mihin perustuu uskovan pelastusvarmuus? Mihin uskova suuntautuu rukoillessaan?

Useimmissa Paavalin kirjeissä hän kertoo, mitä hän rukoilee kirjeen saajien puolesta. Itse olen lähettänyt lukuisia ystävä- ja rukouskirjeitä, mutta enimmäkseen niissä olen pyytänyt esirukoustukea tai jakanut kiitosaiheita. Mutta Paavalin tapa oli sen sijaan kertoa, millaisia rukouksia hän itse rukoili kirjeittensä saajien puolesta. Taustalla on se, millaisena Paavali näki ja ymmärsi oman rukouselämänsä.

### Uskonnollinen rukous

Joskus kuulee sanottavan, että ihminen on rukoileva eläin. Väitteen taustalla on se tosiasia, että kaikki ihmiset kaikkialla rukoilevat, niin jopa ateistitkin, kun joutuvat pahaan tilanteeseen. Rukoileminen on siis yleisinhimillistä. Kristillinen rukous eroaa kuitenkin ratkaisevasti yleisuskonnollisesta rukouksesta, jota esiintyy esimerkiksi idän uskonnoissa:

Idän rukouksessa rukoilija itse päättää, mitä hän tarvitsee. Jos hän esimerkiksi sairastuu eivätkä lääkärit enää kykene auttamaan, hän kääntyy jumalten ja buddhien puoleen. Mitä useamman puoleen kääntyy, sitä suurempi on todennäköisyys, että apu saadaan.

Rukoilijan on kuitenkin lähestyttävä jumalia, henkiä tai muita epämääräisempiä yli-luonnollisia voimia oikealla tavalla ja oikein menetelmin. Hänen on ensiksikin ollut pidettävä yllä tietyn tasoista palvontasuhdetta rukoustensa kohteisiin. Sitten hän voi rukouksin, uhrein, pyhiinvaelluksin tai ammattilaisten (shintopappien, buddhalaisten pappien tai shamaanien) avustuksella vaikuttaa jumaliin ja henkiin. Jos jumalat tai buddhat lainaavat voimansa - niin kuin rukoilija toivoo - niin hän saa haluamansa avun. Hän paranee sairaudestaan.

Avun saatuaan hän kokee helpottumista ja kiitollisuutta: "On erittäin hyvä asia, että on jumalat ja buddhat". Jos apua ei syystä tai toisesta tule, rukoilija yleensä lähtee etsimään apua uusilta jumalilta tai toisista uskonnoista. Jos hän on saanut avun ja joku kysyy, mikä jumala tai buddha auttoi, hän ei osaa vastata. Itse asiassa hän ei ole edes kiinnostunut siitä, sillä pääasia oli, että hän parani. Ihminen pyrkii vain käyttämään yliluonnollisia voimia hyväkseen.

### **Kristillinen rukous**

Kristityn ja Jumalan suhde on toisin kuin idän uskonnollisuudessa aina henkilökohtaista luonteeltaan. Jumala on persoona, henkilö, joka puhuu ihmiselle ja rakastaa häntä. Ääretön ja pyhä Jumala ei kuitenkaan koskaan suostu ihmisten hallittavaksi, ei paikallistettavaksi, eikä hyväksikäytettäväksi. Jumala on itsensä ilmoittanut ja voimme Jeesuksen Kristuksen kautta aina tietää ja tuntea, **kenen** kanssa olemme tekemisissä.

Kun Jeesuksesta Kristuksesta sanotaan, että Hän on Herra, se sisältää myös tosiasiain, että Hän päättää, mikä on meille hyväksi ja mitä Hän tekee. Kun olemme kristittyjä rukouksemme ei ole yritystä taivuttaa Jumalaa omalle puolellemme ja tekemään niin kuin me tahtoisimme, vaan oman tahtomme taivuttamista Herran tahtoon ja luottavaista jäämistä Hänen käsiinsä, koska tiedämme, kuinka hyvä Hän meille on.

Kristillinen rukous voi varsinaisesti alkaa vasta sitten, kun ihminen on päässyt persoonalliseen rakkaussuhteeseen taivaallisen Isän kanssa. Se tapahtuu, kun hän saa Jeesuksen Golgatan uhrin tähden anteeksi rikkomuksensa ja yhteys Jumalaan syntyy. Siinä yhteydessä ei ole ratkaisevaa, milliasia vastauksia kristitty saa Jumalalta (kielteinen vastauskin on vastaus), vaan se, että hänen ja Jumalan välinen rakkaussuhde syvenee. Kristitylle Jumala itse on perimmäinen vastaus, ei se mitä hänelle tapahtuu.

Idän uskonnollisuudessa rukoukset ovat hyvin pitkälle oman edun tai oman perheen edun tavoittelua. Taloudellinen menestys ja aseman saavuttaminen ovat osoituksia saaduista vastauksista. Kristillisen rukouksen tuntomerkki on Jumalan nimen kirkastumisen, Jumalan valtakunnan tulemisen ja Jumalan tahdon tapahtuminen. Esirukous toisten puolesta on siinä keskeistä. Kun idän rukouksessa vastaukset riippuvat käytetystä menetelmästä ja siitä, että jumalien ja henkien palvonta on suoritettu asianmukaisella tavalla, siitä saattaa puuttua lähes kokonaan moraalinen ulottuvuus. Kristillinen rukous edellyttää, että synty, joka erottaa ihmisen Jumalasta, on saatu anteeksi, jotta persoonallinen yhteys olisi mahdollista.

### **Pyhän Hengen synnyttämä rukous**

Kristillinen rukous ei oikeastaan ala uskovon ihmisen sydäimestä vaan itse Jumalasta, Pyhä Henki synnyttää Jumalan tahdon mukaiset rukoukset niin kuin Roomalaiskirje kuvaa:

*Myös Henki auttaa meitä heikkoudessamme. Emmehän tiedä, mitä meidän tulisi rukoilla ja miten, mutta Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanattomin huokauksin. Hän, joka tutkii sydämet, tietää, mikä Hengen mieli on, sillä Henki rukoilee Jumalan tahdon mukaan pyhien puolesta. (Room. 8:26-27)*

Uskovassa asuu Pyhä Henki mutta myös syntinen liha, joka osaa myös rukoilemisen taidon. Siksi uskovankin rukouksiin saattaa sotkeutua itsekkäitä ja vääriä pyyntöjä. Siksi rukoillessamme Jeesuksen nimessä pyydämme, että Jeesus puhdistaisi rukouksistamme kaiken Hänen tahtonsa vastaisen ja toteuttaisi vain sen, mikä on Isän tahdon mukaista.

Jumalan käsittämättömään suuruuteen kuuluu sekin, että Hän on sitonut omien suunnitelmiansa toteuttamisen myös omiensa rukouksiin. Jumala voi toki toimia vapaasti omassa hallintavallassaan. Mutta Hänelle on ilo saada jakaa sydämensä omiensa kanssa ja vastata omiensa rukouksiin. Siksi Hän itse huolehtii siitä, että he rukoilevat ja rukoilevat Hänen tahtonsa mukaisia rukouksia.

### **Miksi uskova rukoilee?**

Ennen kuin katsomme Paavalin rukouksen sisältöä tarkemmin, meidän on tehtävä vielä yksi perustavaa laatua olevaa kysymys: Miksi ylipäänsä uskova rukoilee? Onko kysymys jonkinlaisesta uskonnollisesta suorituksesta, jota kristitynkin pitää harjoittaa voidakseen pysyä uskossa? Jos niin olisi, se olisi lain teko ja yritys kelvata Jumalalle. Jos niin ajatellaan, niin helposti mietitään, kuinka paljon ja millä tavalla pitäisi rukoilla. Mutta tällaisen ajatuksen Paavali tyrmää kehottamalla rukoilemaan aina. Yksinkertainen vastaus kuuluu: ”Rukoilemme, koska olemme avuttomia emmekä pysty mihinkään. Ellei Herra vastaa rukouksiimme olemme auttamattomasti hukassa.” Rukoilemme, koska emme kykene elämään muuten. Rukous on näin ollen jatkuvaa riippuvuutta yksin Jumalan elämästä.

Kun esimerkiksi rukoilemme: ”Isä, pyhitä nimesi tai anna valtakuntasi tulla tai toteuta tahtosi maan päällä...” tunnustamme, että emme kykene itse pyhittämään Hänen nimeään, ellei Hän itse sitä vaikuta. Emme kykene saamaan mitään hyvää aikaan, ellei Herra itse sitä vaikuta meissä tai meidän kauttamme. Päivittäinen ruoka-annoksemmekin on täysin ja kokonaan sen varassa, että Herra antaa sen meille.

Mutta tähän avuttomuuteen sisältyy ihmeellinen voitollisuus: Tiedämme, että Isä osaa, Hän voi ja Hän tekee. Saamme olla kuin pikkupoika, joka kehuu omaa isäänsä maailman parhaaksi ja maailman voimakkaimmaksi.

### **Paavalin rukous Filippiin uskovien puolesta**

Tästä näkökulmasta saamme nyt katsoa, miten ja mitä Paavali rukoili Filippiin uskovien puolesta. Hänen rukouksessaan on jotain vapauttavan iloista ja suurta rakkautta, jopa hellyyttä rakkaiksi tulleita uskovia kohtaan. Eräessä merkityksessä siinä on merkillinen vapauden ja keveyden tuoksu, koska koko ajan hän suuntasi mielensä ja ajatuksensa ja tunteensa siihen Herraan, jota hän rukoili. Hän tiesi täsmälleen, että Herra kykenee tekemään juuri sen, mitä hän oli rukoilemassa, koska hänen rukouksensa oli Pyhän Hengen synnyttämää. Hän saattoi myös vapaasti kertoa, milaista hänen rukouksensa oli ei siksi, että halusi näyttää, miten hienoa hänen rukouselämänsä oli, vaan siksi, että hän tiesi sen olevan Pyhän Hengen synnyttämää suurta lahjaa. Kun hän myöhemmin kehottaa filippiläisiä iloitsemaan, hän teki sen samasta lähtökohdasta käsin. Ei heidän tarvinnut iloa itsestään puristaa, riitti, että he suuntasivat katseensa ilon Antajaan eli Herraan itseensä. Sieltä ilo pursuaa, vaikka elämäntilanne olisi ulkoisesti miten ahdistava tahansa.

### **Katsomme nyt rukousta jae jakeelta:**

*Minä kiitän Jumalaani niin usein kuin muistan teitä. (3)*

Mitä sinun sydämeesi läikähtää, kun mieleesi nousee joku uskonystävä tai seurakunta, jossa olet saanut palvella tai olla palveltavana? Voi olla, että ensimmäinen ajatuksesi on katkeruus, jotakuta uskonveljeä tai sisarta kohtaan. Voi olla, että alat surra joidenkin uskovien uskonelämän pinnallisuutta tai evankelioimisinnon puutetta. Kyllä näitäkin tunteja Paavalilla oli esimerkiksi Galatian tai Korintin uskovia ajatellessaan. Mutta ensimmäiseksi hän halusi muistuttaa itselleen niistä, Jumalan teoista, jotka hän oli nähnyt noiden puutteellisten seurakuntienkin ja uskovien elämässä. On nimittäin suuri armon ihme, että Jumala ylipäänsä on jonkun saanut pelastaa. Siksi Paavali halusi kaikkein ensimmäiseksi kiittää Jumalaa uskon veljistään ja sisaristaan. Hän tiesi, että Jumala voisi jatkossa huolehtia siitä, että nekin, jotka tuottivat hänelle murhetta, voisivat kasvaa uskossaan syvemmälle ja päästä lopulta perille kirkkauteen Jeesuksen toisessa tulemisessa.

*Kaikissa rukouksissani rukoilen aina iloiten teidän kaikkien puolesta. (4)*

Joka kerta kun Paavali rukoi, hän muisti myös Filippin seurakuntaa. Rukoillessaan monien muidenkin seurakuntien puolesta hän muisti aina myös Filippiä. Itse sain Japanissa palvella kahdeksassa seurakunnassa ja rukouksissa ne kaikki nousevat aina mieleeni, joskus erityisesti jokin niistä. Vaikka näen monia puutteita niissä, aina saan iloita siitä, että Herra jatkaa työtään omissaan. Toki tuohon iloon sotkeutuu ajoittain huoli ja murhe joidenkin hengellisestä tilasta. Paavali rakasti erityisen syvästi Filippin seurakuntaa ja iloitsi siinä näkemistään Herran teoista. Silti kirjeen jatkossa hänellä oli myös huolen aiheita.

*Kiitän siitä, että olette osallistuneet evankeliumin työhön ensi päivästä tähän asti. (5)*

Paavalin ensimmäinen kiitoksen aihe oli se, että Filippin seurakuntalaiset eivät uskoon tultuaan odotelleet, että he olisivat riittävän kypsiä uskossaan voidakseen alkaa julistaa evankeliumia. Heti samana päivänä, kun he olivat uudestisyntyneet, he alkoivat kertoa Jeesuksen ihmeellisestä rakkaudesta, joka ilmeni Golgatan ristissä ja ylösnousemuksen voitossa. Usein vasta uskoon tulleet ovat parhaita magneetteja vetämään muita Jumalan valtakuntaan. Heissä tapahtunut muutos on usein niin selkeä, että se herättää ihmetystä ja ehkä kateutta ulkopuolisista. Mutta Filippin uskovat eivät myöhemmässä uskon kasvussa menettäneet yhtään tuota ensirakkauksen hehkua. Siitä Paavali iloitsi. Uskon ilon ja palavuuden ei tarvitse välttämättä meidänkään elämässämme hiipua, kun suuntaamme katseemme evankeliumin kautta Kristuksen täytettyyn työhön.

*Luotan täysin siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, vie sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä. (6)*

Toinen suuri kiitoksen aihe on se, että Paavalin ei tarvinnut huolehtia Filippin uskovien perille pääsystä. Heidän pelastusvarmuutensa ei ollut Paavalin varassa, vaikka toki sanan julistajan tulee huolehtia siitä, että sanan kuulijat saavat kuulla koko evankeliumin. Mutta hän saattoi sen tehtyään ”uskoa heidät Jumalan ja Hänen armonsa sanan haltuun.” (Ap.t. 20: 32) Pelastusvarmuutemme ei perustu oman vaeluksemme hyvyteen vaan ainoastaan Kristuksen täytettyyn työhön Golgatalla ja siihen, että Herra pitää omistaan huolta aina Jeesuksen toiseen tulemiseen asti. Paavali suuntasi rukouksissaankin mielensä Herran lopulliseen voittoon asti. Niin saamme mekin tehdä. Herramme saapuu pian.

*Onkin oikein, että ajattelen näin teistä kaikista, koska te olette minun sydämessäni. Niin kahleissa ollessani kuin puolustaessani ja vahvistaessani evankeliumia te kaikki olette minun kanssani osallisia armosta. (7)*

Paavali oli kovennetussa vankeudessa oikeudenkäynti prosessin keskellä. Hän joutui keisarin edessä puolustamaan kristillistä kirkkoa ja samalla huolehtia siitä, että Rooman horjuva seurakunta saisi vahvistua evankeliumin ymmärtämisessä ja uskossa. Sen keskellä häntä rohkaisi se, että Filippin seurakunta oli mukana hänen taisteluissaan. He olivat kaiken aikaa yhdessä osallisia Jumalan armosta.

Paavalin työ ja taistelu ei ollut sitä varten, että hän pääsisi armosta osalliseksi, sillä ansaittu asia ei ole armoa. Päin vastoin hän niin kuin Filippin uskovatkin elivät kaiken aikaa pelkämästä armosta, Jumalan hyvydestä ja laupeudesta. Siksi taistelun keskellä he saattoivat iloita keskinäisestä rukouksesta ja tuesta toisilleen.

*Jumala on todistajani, kuinka minä kaipaän teitä kaikkia Kristuksen Jeesuksen sydämellisellä rakkaudella. (8)*

Paavali ikävöi Filippin seurakuntalaisia ja toivoi pääsevänsä vielä heitä tapaamaan. Hänen rakkautensa uskonveljiä ja sisaria kohtaan ei perustunut näiden ihastuttavaan luonteeseensa, sillä esimerkiksi entinen raaka vanginvartija ei välttämättä ollut elegantisti sivistynyt mies. Mutta Jeesuksen Kristuksen vaikuttama rakkaus oli muuttanut tämänkin miehen uudeksi. Paavalillakaan, joka oli varsin kiivasluontoinen mies, ei rakkaus ollut hänen synnynnäisessä luonnossaan vaan Jeesuksen synnytämää. Mutta uskon yhteys Jeesuksen rakkauden kokemisessa voi tehdä uskovien välisen yhteyden niin sydämelliseksi, että emme voi olla kaipaamatta heidän yhteyteensä, kun olemme joutuneet heistä erille.

### **Paavalin pyyntörukous**

*Rukoilen myös, että teidän rakkautenne kasvaisi ja tieto ja kaikenlainen ymmärrys lisääntyisi, niin että voisitte tutkia, mikä on parasta, ja olisitte puhtaita ja moitteettomia Kristuksen päivään saakka, täynnä vanhurskauden hedelmää, jonka Jeesus Kristus saa aikaan Jumalan kunniaksi ja ylistykseksi.*

Kiitososion jälkeen Paavali jatkoi kertomalla millaisia pyyntöjä hän esittää Jumalalle Filippin uskovien kasvua ajatellen. Hän tiedosti, että uskoille on äärimmäisen tärkeätä päästä kasvamaan rakkaudessa ja ymmärryksessä.

Meidänkin on hyvä miettiä, missä suhteessa erityisesti tarvitsemme kasvua voidaksemme elää puhdasta ja hyvää elämää ja voidaksemme kantaa vanhurskauden hedelmää. Voi olla, että meillä on paljon tietoa ja ymmärrystä Raamatun opista ja siitä, mikä on paras ja oikea tapa toimia Jumalan valtakunnassa, mutta voi olla meiltä puuttuu rakkautta. Voi tietysti olla päinvastainen tilanne niin kuin näyttäisi tilanteen olleen Filippissä, että rakkautta ja intoa on paljon, mutta tietoa, ymmärrystä ja taitoa puuttuu.

Kasvu tapahtuu tietystä järjestyksessä. Evankeliumin sanan kautta Pyhä Henki on lahjoittanut Jumalan rakkauden sydämiimme niin kuin Paavali toteaa: *Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu. (Room. 5:5)* Tämä rakkaus tarvitsee nyt tiedossa ja ymmärryksessä kasvamista. Uskoon tullessamme tietomme tai ymmärryksemme määrää ei testata.

Yksinkertainen jättäytyminen Jeesuksen Golgatan uhriveren varaan riittä. Saamme syntimme anteeksi ja Pyhä Henki tulee sydämeemme. Mutta siitä eteenpäin tarvitsemme aivan samalla tavalla kasvua kuin vastasyntynyt lapsikin.

Kasvun päämääräksi Paavali toistaa jälleen sen, että Jeesus Kristus tulee pian takaisin ja meidän tulee valmistautua siihen elämällä jatkuvassa Jeesuksen veren puhdistuksessa ja myönteisessä pyhityksessä.

Uskoon tullessamme saamme Kristuksen lahjavanhurskauden, joka johtaa elämän vanhurskauteen eli kantamaan Pyhän Hengen hedelmää: *Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsehillintä.* (Gal. 5:22-23) Paavali korostamalla korostaa, että näitä hedelmiä ei saa aikaan uskovien paraskaan yrittäminen vaan Jeesus Kristus. Siksi hän sitä juuri ruokoilee. Mutta hän on samalla täysin vakuuttunut siitä, että Jeesus myös saa sen aikaan.

Kun vanhurskauden hedelmä ei ole meidän aikaansaannoksemme, sitä ei usein näytetäkään meille itsellemme vaan toisille ihmisille niin, että he tajuavat sen tulevan Jumalalta ja antavat siitä myös kunnian vain Herralle. Omenapuukaan ei kannata hedelmää itseään varten. Jeesus ilmaisee saman asian näin:

*"Niin loistakoon teidänkin valonne ihmisten edessä, että he näkisivät hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa."* (Matt. 5:16)

## **Uskollinen rukous – Kooji Fujitan pelastus – pasori Itoon kertomana**

Vuoden 1987 jouluna kastettiin Kamojiman seurakunnassa Kooji Fujita niminen noin 3-400 oppilaan alakoulun rehtori 58 vuoden ikäisenä.

Kooji Fujitan kristitty isä, Takeo Fujita, oli kuollut kolme vuotta aikaisemmin 83 vuoden iässä. Isä oli ollut erittäin innokas ja palava kristitty ja palvellut monella tavalla seurakunnassa. Isä oli liikuntavammainen ja oli elänyt valtion maksamalla vammaiseläkkeellä. Hän oli asunut poikansa Koojin ja Koojin vaimon kanssa yhdessä noin viiden minuutin matkan päässä kirkolta tervein jaloin kuljettaessa. Takeolta oli kirkkoon tuloon kestänyt noin viisitoista minuuttia vammaisuuden vuoksi. Siitä huolimatta hän oli osallistunut uskollisesti joka sunnuntain aamu ja iltajumalanpalveluksiin ja keskiviikon raamattupiireihin sekä viisi kertaa viikossa klo 5.30 pidettäviin aamurukouskokouksiin. Hän oli ollut syvälinen Sanan tutkija ja elänyt rukouksessa.

Hän oli ollut varsin vähäpuheinen vaari. Kokousten päätyttyä muiden jo lähdettyä koteihinsa hän oli aina jäänyt viimeiseksi liikuntavammansa vuoksi. Sitten hän oli lukemattomia kertoja pyytänyt minulta esirukousta poikansa Koojin puolesta opettaja.

Japanissa opettajat saavat nykyään hyvää palkkaa ja heitä yleensä arvostetaan yhteiskunnassa. Siksi olin kysynyt, mitä Takeo halusi minun rukoilevan poikansa puolesta. Hän oli vastannut:

- Pastori, pojallani on kyllä hyvä työ, mutta hän pitää aivan liikaa riisiviinasta. Lähes joka päivä hän viettää iltansa riisiviinaa juoden siirtyen yhdestä kapakasta toiseen yömyöhään asti. Sen lisäksi hän pelaa uhkapelejä opettajatoveriensa ja muiden ystäviensä kanssa. Viinaan menee rahaa, mutta uhkapeleissä menee sitä vielä enemmän. Työnsä puolesta hänen tulisi olla esimerkki koululaisille, mutta yksityiselämässään hän on viinan ja pelien orja. Hänen

elämäntapansa on häpeällistä sekä Jumalan että vanhempien ja lasten edessä. Pyytäisin, että pastori rukoilisi, että poikani oppisi tuntemaan Jeesuksen, pelastuisi ja että hänestä voisi tulla oikeanlainen kasvattaja.

Takeo Fujitalla oli ollut isän sydän omaa poikaansa kohtaan. Joka kerta kokousten päätyttyä olimme rukoilleet yhdessä Koojin pelastumista. Lisäksi olin käynyt myös heillä kotona ja aina silloinkin rukoillut yhdessä isän kanssa. Rukoiltuamme kolme vuotta mitään muutosta pojassa ei ollut tapahtunut. Viidentenä vuonna tilanne oli ollut sama. Kymmenen vuoden paikkeilla tilanne oli jopa muodostunut huonommaksi ja viinan juonti lisääntynyt. Rukousta jatkui viisitoista, sitten kaksikymmentä vuotta, mutta muutosta ei ollut tapahtunut.

Pastorina korostan usein sitä, että Jumala kuulee rukoukset ja vastaa niihin. Mutta kahdenkymmenen vuoden rukouksen jälkeenkään vastausta ei vielä ollut tullut. Jokainen elävä kristitty tajuaa kuinka tärkeää rukous on uskovalle. Mutta kun rukoilemalla rukoilee eikä sittenkään saa vastausta, heikkouttamme ajattelemmehelposti, että Herra ei kuule meidän rukouksiamme.

Kooji Fujita oli koulumaailmassa edennyt urallaan, mutta viina- ja peliriippuvuus olivat rukouksista huolimatta pahentuneet. Mutta isä Takeon suusta ei ollut kuulunut valituksia, vaan hän oli jatkanut uskollisesti rukoilemista. Matkan varrella olin pyrkinyt häntä rohkaisemaan Luukkaan evankeliumin 18. luvun alun vertauksella, jossa Jeesus opettaa kärsivällistä rukousta. Vaikka vastausta ei vielä näkyisi, meidän tulee silti rukoilla edelleen. 25. vuonnaakaan ei vastausta ollut tullut. Siitä edelleen hän oli jatkanut kolme vuotta rukousta. Siinä vaiheessa Kooji oli edennyt jo keskikoulun vararehtoriksi asti.

28 vuoden rukouksen jälkeen Takeo sairastui syöpään ja muutaman kuukauden kuluttua sai kutsun Herran luo. Hautajaiset pidimme Kamojiman kirkossa. Koska Kooji ja hänen vaimonsakin olivat opettajia, kirkkoon kokoontui runsaasti eri koulujen opettajia ja kouluhallinnon ihmisiä. Hautajaisissa vallitsi voimakas Pyhän Hengen läsnäolo. Oli kuin olisimme olleet syventymispäivillä. Niissä toteutui Takeo Fujitan syvä halu siitä, että hänen hautajaisissaan saisi kaikua kirkas evankeliumin sana.

Hautajaisten jälkeisenä päivänä Kooji Fujita saapui kotiimme tervehdyskäynnille. Hän kiitti arvokkaista hautajaisista ja kertoi, että hän ei ollut koskaan aikaisemmin osallistunut kristillisiin hautajaisiin. Ne olivat tehneet häneen syvän vaikutuksen. Hän sanoi ymmärtäneensä myös sen, että hänen isänsä oli varmasti päässyt taivaaseen.

Mutta sen jälkeen Kooji jatkoi:

- Minäkin haluaisin tästä lähtien alkaa käydä kirkossa. Käyköhän se päinsä?

Vastasin:

- Iloitsen siitä. Tiedän kuinka syvästi isäsi olisi halunnut, että olisitte voineet yhdessä käydä kirkossa. Hän iloitsee suuresti taivaassa päätöksestäsi, joten tule ujostelematta kirkkoon.

Sitten hän palasi kotiinsa. Katsellessani hänen peräänsä, mietin, mahtoiko hän olla tosissaan vai oliko kysymys vain kohteliaisuudesta. Parin kolmen päivän kuluttua sunnuntaina hän todellakin saapui jumalanpalvelukseen. Seuraavana sunnuntaina hän osallistui myös iltakirkkoon ja edelleen keskiviikon raamattupiiriin. Jonkin ajan kuluttua hän alkoi käydä myös aamurukoukskokouksissa niin kuin hänen isänsäkin.

Tuossa vaiheessa hänet oli juuri nimitetty alakoulun rehtoriksi. Hän kävi uskollisesti kirkossa noin kolme vuotta. Sitten eräänä lokakuun päivänä hän tuli käymään luonani.

- Pastori, olisiko minun mahdollista saada ensi jouluna kaste ja tulla tämän seurakunnan jäseneksi, sillä haluaisin vaeltaa isäni uskon jälkiä.

Hänen pyyntönsä kosketti minua syvästi, mutta minun piti vielä varmistaa yksi asia:

- Isäsi oli syvästi huolissaan sinun viinan käytöstäsi ja uhkapelien harrastamisestasi. Miten niiden laita on nyt?

- Pastori, yli puoleen vuoteen en ole enää tarvinnut juoda viinaa. Noita typeriä pelejäkään en enää harrasta.

- Sinut on siis Herra vapauttanut niistä.

- Monia kertoja kyllä yritin aikaisemminkin, mutta omassa voimassa en millään päässyt irti viinasta ja pelihimosta. Päinvastoin juutuin entistä syvemmin niihin. Mutta alettuani käydä kirkon eri tilaisuuksissa, lukemalla Raamattua ja rukoilemalla, ilman mitään erityistä yrittämistä aivan itsestään huomasin, etten enää tarvitse niitä. En osannut kuvitellakaan, että näin pian pääsisin vapaaksi elämään, jossa sydämen täyttää päivittäin ilo.

Siihen vastasin:

- Herra on vastannut isäsi rukouksiin. Et arvaakaan, miten suuri on ilo isälläsi taivaan kirkkaudessa. Valmistaudumme jouluna pidettävään kasteeseesi.

Joulujumalanpalveluksen jälkeen Kooji Fujita kastettiin. Koin syvästi, miten Herra kuulee ja vastaa rukouksiin. Meidän tulee pysyä kestävinä rukouksessa. Vaikka itsessämme olemme pieniä, niin Jeesuksen nimessä rukoiltu rukous saa paljon aikaan.

Kooji Fujitan pelastuminen oli suureksi todistukseksi koulumaailmassa, jossa on paljon opettajia ja lasten vanhempia, jotka kulkevat samoissa syövereissä kuin Koojikin aikanaan. Myös Koojin lapsuuden ystävät tietävät, että hän käy kirkossa, sillä hän todistaa rohkeasti siitä, miten Herra hänet pelasti ja vapautti.

61 -vuotiaana Kooji pääsi eläkkeelle saaden suuren erorahan, joka turvasi talouden. Monelle eläkkeelle jääneelle ongelma ei olekaan taloudellinen, vaan miten viettäisi eläkepäivänsä. Jotkut Koojin ystävät ovat ihmetelleet, eikö hänellä ole huolia, kun hän on aina iloinen, vaikka on joutunut eläkkeelle. Kun he kysyvät hänen salaisuuttaan, hän kertoo, miten hänestä vanhalla iällään on tullut seurakunnan jäsen. Kirkossa Jumala ruokkiin hänen sieluaan sanallaan ja rukouksessa hän saa kokea yhteyttä Jumalan kanssa. Näin vanhuudessakaan ei tarvitse olla yksin, vaan saa vaeltaa yhdessä Jumalan kanssa. (1990)

## **Entä sinä?**

Haluaisiko Herra ehkä sitä, että sinäkin kertoisit toisille, mitä rukoilet heidän edestään? Sinäkin saat rukoilla rukouksesi täysin avuttomana ja kykenemättä saamaan itse mitään aikaan. Kun näin tunnustat täyden riippuvuutesi Herrasta, saat päästä ihmettelemään sitä, että Hän kykenee muuttamaan sinunkin elämäsi, niin että Pyhä Henki kantaa sinussa hedelmää toisten hyväksi ja Jumalan kunniaksi.

Ellet vielä tunne Vapahtajaa, huuda häntä avuksesi. ”Jokainen joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu.” Niin sinäkin pääset Jumalan yhteyteen, osalliseksi syntiesi anteeksiantamuksesta ja uudesta ikuisesta elämästä Hänen kanssaan.